

SporttiRakin kahvila: Millainen laji on perinteinen paimennus? - Mervi Asp

Category: Paimennus, Harrastajatarinat

SporttiRakin kahvilassa vieraana lampuri, paimennuskouluttaja ja -harrastaja Mervi Asp, jonka kanssa keskustellaan perinteisestä paimennuksesta (traditional style, TS). Mikä lajissa koukuttaa, mikä on parasta ja mikä haastavinta? Entä miten rakennetaan saumatonta yhteistyötä koirakon ja lampaiden välille? Mielenkiintoisia ja mukavia kuunteluhetkiä!

Vinkki! Mikäli perinteinen paimennus kiinnostaa, kannattaa mennä tutustumaan [lajin SM-kilpailuihin Somerolle 15.-17.9.](#)

Podcast on tallennettu ma 10.7.2023, kesto 1 h 9 min

Katso videopodcast

Voit kuunnella juttutuokion myös pelkkänä äänitiedostona

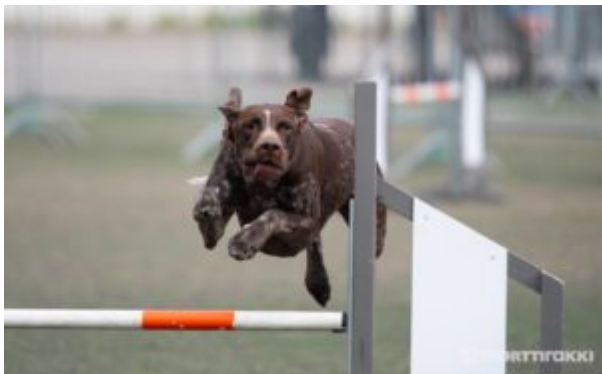
Klikkaamalla kolmen pisteen ikonia oikeasta laidasta, voit ladata äänitiedoston myös suoraan laitteellesi.

SporttiRakin kahvila - videopodcastit

SporttiRakin kahvila on virtuaalikahvila, jossa käy jutustelemassa ja haastateltavana mielenkiintoisia henkilöitä ja kuulemme heidän tarinoitaan koiraharrastamisesta ja koirista. Mukaan kuuluu kaikille avoimia noin 30 min lyhyempiä kahvilalähetyksiä sekä 1-1,5 h ProKahviloita asiantuntijoiden ja ammattilaisten kanssa - ProKahvilat ovat katsottavissa [vain PRO-jäsenille](#).

Harrastuskoiria karvoihin katsomatta

Category: Koiraaurheilun ilo, Agility, Koiratanssi, Vepe, Paimennus, Harrastajatarinat

Perinteitä rikkoen

Tuttu näkymä: newfoundlandinkoira hyppää kielloista huolimatta kesäpäivänä laiturilta ja haluaa pelastaa uimaan pulahtaneen henkilön tai niityllä bordercollie tuijottaa intensiivisesti paimennettavia lampaita. Nämä näkymät ovat ihan mahdollisia, mutta nykyään perinteisten rotu- ja harrastuslajien yhdistelmien rinnalle on tullut ennakkoluulotonta harrastamista, jossa koira kuin koira saa nauttien harrastaa juuri niitä asioita, joista pitää, myös tavoitteellisesti kokeissa ja kilpailuissa.

Maarit Parkkinen harrastaa viisivuotiaan whippetinsä Meekon kanssa vesipelastusta eli VEPEä, ja he suorittivat kesällä 2021 hyväksytysti SOVEN eli soveltuvuuskokeen, ensimmäisenä whippetinä Suomessa. Meeko on yhden haaveen täyttymys, sillä Parkkinen kiinnostui VEPEstä jo vuonna 2013, mutta harrastuskaveri puuttui. Muutamien vuosien odottamisen jälkeen syntyi Meeko, jonka kanssa hän on päässyt kokeilemaan tätä kiehtovaa lajia eli vesipelastusta. Vesi on elementtinä myös Parkkisen juttu.

Whippet Meeko suoritti kesällä 2021 hyväksytysti VEPEn soveltuvuuskokeen ensimmäisenä rotunsa edustajana Suomessa. Kuvaaja: Kimmo Alanen

Mieleinen tekeminen karvoihin katsomatta

Parkkinen kertoo, että whippet-Meeko saa VEPE-kentillä aikaan yllättyneitä katseita, mutta hän kokee huomion olevan positiivista. Meeko on nopea uimari ja nauttii vedestä sekä VEPEstä. Meeko on riittävän iso ja vahva fyysisesti, jotta se jaksaa esimerkiksi pelastaa hukkuvan tai vetää venettä perässään. Fyysinen koko onkin yksi edellytys, jotta koira selviää kaikista vesipelastuksen liikkeistä. Vesipelastus on noussut yhtä tärkeäksi harrastukseksi Meekolle kuin parivaljakon

toinen laji, agility. Parkkinen kertoo, että whippetin kanssa harrastaa VEPEä siinä missä muillakin uimisesta pitävillä roduilla, mutta huonolla säällä treenaaminen ei onnistu, tuuli ja kylmyys eivät sovi Meekolle.

Myös **Karoliina Kärkkäinen** kertoo sään olevan suurin haaste harrastaessaan koiransa Etan kanssa. Etta on corgi, joka on palannut perinteiden äärelle, vaikka muut corgit ovat sieltä jo lähteneet, Etta nimittäin paimentaa.

Takaisin alkujuurille

Corgi on alunperin työkoira ja haluan tuoda sen esille, kertoo Kärkkäinen.

Vaikka corgit ovat alunperin paimenkoiria, tavoitteellista paimentamista näkee harvemmin ja monet pitävätkin corgia enemmän seurakoirana. Kärkkäinen kuvailee corgien olevan varmoja ja määrätietoisia paimenia eli Etta saa lampaat herkästi liikkeelle. Joskus määrätietoisuutta ja jääräpäisyyttä on liikaakin, jolloin Etta on sitä mieltä, että se tietää paremmin. Tämä piirre viehättää Kärkkäistä, hän pitää siitä, että koiralla on myös omia ajatuksia.

Kuten vesipelastuksessa niin myös paimennuksessa koiran fyysinen koko voi luoda joissain tilanteissa haasteita. Lyhytjalkainen Etta ei voita lampaita juoksuvauhdissa, eli se ei saa lampaita kiinni, jos lampaat pääsevät karkuun. Lyhytjalkaisuus on taas Etan etu nautojen paimennuksessa. Kärkkäinen tiivistääkin, että harrastuksessa ohjaajan työ on löytää omasta koirastaan vahvuudet, kuten paimennuksessa Etan luontainen määrätietoisuus ja varmuus, ja samalla huomioida tilanteet, joissa koiralla on haasteita, kuten ennakoida tilanteet, joissa lampaat voisivat päästä karkuun.

Corgit ovat alunperin paimenkoiria, vaikka monille ne ovat nykyisin enemmän seurakoiria. Corgi Etta paimentaa lampaita varmoin ja määrätietoisin ottein. Kuvaaja: Helena Gustafsson

Me tehdään mistä tykätään - muiden nauruista huolimatta

Me tehdään mistä tykätään, kertoo **Henna Lappi**. Lappi on kohdannut ennakkoluuloja agilitykentillä saksanseisoja Ykän kanssa. Naurahtelut eivät ole estäneet tätä parivaljakkoa jatkamasta agilityn harrastamista valjakkourheilun rinnalla. Lappi kertoo, että Ykä nauttii niin valtavasti harrastuksestaan, että rotu- ja lajiyhdistelmä ei ole koskaan kaduttanut eikä hanskoja olla lyömässä tiskiinkin. Haasteita Ykä kohtaa ison kroppansa hallitsemisessa esimerkiksi puomilla, mutta Ykän nopeus ja valjakkourheilun tuomat lihakset ovat edukseen kisakentillä. Lappi on harjoituttanut sitä, että Ykä katsoo eteenpäin eikä ohjaajaan sekä valjakkourheilussa että agilityssa, koska silloin kehonhallinta esimerkiksi esteiden päällä on helpompaa ja välttyään loukkaantumisilta. Erityisesti yksi asia on opittu jo valjakkourheilusta: Ykä jaksaa odottaa kadehdittavan säntillisesti lähtölupaa myös agilityn lähdössä.

Saksanseisoja Ykä agilityn Games SM:issä vuonna 2019

Myös **Johanna Heimanin** koirilla on useampia eri harrastuslajeja, jotka ovat tukeneet toinen toisiaan. Heiman on entinen kouluratsastaja, ja siksi hän pitää erityisen paljon pilkuntarkasta kilpatottelevaisuudesta eli TOKOsta. Hän on aloittanut harjoittelun koiriensa kanssa TOKOlla ja laajentanut sen jälkeen muihin harrastuslajeihin. Nykyään Heimanin koira Tupla on moninkertainen näyttelyvalio, viisinkertainen valio harrastuslajeissa ja uunituore suomenmestari koiratanssin HTM:ssä. Heimanin rotuvalinta on entlebuchinpaimenkoira ja koska rotu on sen verran harvinaisempi, ei Heiman ole kokenut kohdanneensa ennakoluuloja missään harrastamassaan lajissa, ellei lasketa rodun ulkonäön perusteella tehtäviä yleistyksiä: kömpelö ja liian raskas koira. Heimanin koirat ovat nopeasti osoittaneet nämä ennakoluulot vääriksi, sillä entlebuchinpaimenkoirilla on karjakoirina luonnostaan hyvä kehonhallinta, jota Heiman on vielä vahvistanut lajitreeneissä. Tupla on yksi esimerkki siitä, että useilla eri roduilla voi pärjätä, valioitua ja voittaa mestaruuksia.

“Kun ottaa rodun, jota kukaan ei tunne, voi harrastaa mitä vaan”

Johanna Heiman

Entlebuchinpaimenkoira on harvinaisempi rotu ja alunperin työkoira karjatiloilta, mutta se tunnetaan nykyään enemmän seurakoirana. Heiman kertoo, että parasta rodussa on, että entlet ovat suurella sydämellä omistajansa koiria, eli ovat välinpitämättömiä vieraita kohtaan, mikä auttaa esimerkiksi liikkurihäiriöiden sietämisessä kilpailukentillä. Heiman aloitti harrastamisen TOKOsta, josta hän lisäsi koirilleen häiriönsietoa ja rutiinia kilpailemiseen, mutta kun lajin liikkeet oli opittu valiotasolle asti, oli aika etsiä uusia haasteita. Tupla on opetellut lajin toisensa perään, niin Suomessa kuin ulkomailla, ja Johanna etsii aina jotain uutta opeteltavaa sekä koiralleen että itselleen. Siksi Heiman kertoo koiratanssin viehättävän lajina eniten. Koiratanssissa voi aina opettaa lisää asioita ja myös haastaa itseään ohjaajana eli miettiä, miten liikun ja esiinnyn itse, kuvailee Heiman.

Entlebuchinpaimenkoira Tupla on tuore suomenmestari koiratanssin HTM:ssä.
Kuvaaja: Jaana Sääskilahti

“Koiria yleensä innostuu siitä mistä ohjaajakin”

Maarit Parkkinen

Perinteitä ei tarvitse aina kunnioittaa, vaan monille koiraroduille voi esitellä monipuolisesti eri lajeja, jos vain ohjaajalla riittää mielenkiintoa ja innostusta. Into ja treeneistä nauttiminen voivat samalla tuoda menestystä, varsinkin jos nauttii oman itsensä voittamisesta. *”Koira yleensä innostuu siitä mistä ohjaajakin”,* kertoo Maarit Parkkinen ja Henna Lappi jatkaa:

”Aina tavoitteellisen harrastamisen ei tarvitse tarkoittaa sitä, että pitää voittaa kaikki. Saksanseisojalla ei välttämättä voiteta suomenmestaruutta, mutta voimme tehdä samoissa kilpailuissa oman agilityhistoriamme parhaan tuloksen”.

Toimittaja Sanni Lempiäinen

Nettiluento 6.10. - Paimennus (TS), Laura Lönnberg

Category: PRO,Tiedotteet,Nuuski tämä,Paimennus

Ti 6.10. pidettävällä paimennusluennolla perehdytään erityisesti perinteiseen paimennukseen. Luennoitsijana kaksinkertainen suomenmestari Laura Lönnberg. Luento on jäsenille ilmainen. Lue luennosta lisää [tapahtumakalenteristamme](#).

Kohti nautapaimennuksen arvokisoja

Category: Koiraurheilun ilo,Uutiset,Paimennus,Harrastajatarinat

Teksti: Anna Vättö

Anniina Holopainen ja Hercule eli Heppu valittiin viime vuoden karsintakisoissa maajoukkueeseen edustamaan Suomea nautapaimennuksen EM- ja PM-kisoissa 2019. Kisat ovat lajin ensimmäiset kansainväliset arvokisat.

Paimennuksen suosio on tasaisesti kasvussa, ja lajin harrastajia löytyy Suomesta jo lukuisia. Moni tuntee lammaspaimennuksen, mutta nautapaimennus on toistaiseksi harvinaisempaa. Lajeista löytyy paljon yhteneväisyyksiä, ja suurimman eron lammas- ja nautapaimennuksen välille tuo eläinlajien ominaiskäytös. Naudat eivät laumaannu yhtä helposti kuin lampaat, ja niitä on vaikeampi ohjata kääntymään. Koiralle puolestaan eläinten suuri koko tuo haastetta, sekä henkisesti että fyysisesti.

Lajina paimennus on ohjaajalle haastava, sillä koiran ohjaamisen lisäksi on otettava huomioon paimennettavat eläimet, joille tilanne ei saa tuottaa ylimääräistä stressiä. Eläinten ikä, rotu ja olosuhteet vaikuttavat niiden käytökseen, ja jokainen paimennustilanne on aina erilainen.

Arvokisoihin Suomea edustamaan

Anniina Holopainen on harrastanut koiria jo noin kahden vuosikymmenen ajan, ja tästä 12 vuotta on kulunut paimennuksen parissa. Koulutukseltaan Anniina on agrologi, ja hän tekee töitä omalla lammastilallaan. Kotitilansa töiden lisäksi hän keikkailee koiriensa kanssa myös muilla tiloilla.

Kuten lammaspaimennuksessa, myös nautapaimennuksessa kilpaillaan. Suomessa kuitenkin nautapaimennuskisoja järjestetään harvoin, ja starttien vähäisyys tuo haasteita harrastamiseen. Kilpailurutiinia on vaikeaa kehittää, minkä lisäksi kisamatkat voivat venyä pitkiksi ja raskaiksi. Välimatkoista huolimatta kisoihin on ajettava vaikka toiselle puolelle Suomea.

Kokemusta on silti ehtinyt syntyä riittävästi. Anniina ja Heppu valittiin viime vuonna karsintojen kautta Suomen maajoukkueeseen, maailman ensimmäisiin nautapaimennuksen kansainvälisiin arvokisoihin. Aiemmin kisoja on järjestetty vain lammaspaimennuksessa. Nautapaimennuksen EM-kilpailut järjestetään Ranskassa 20.- 21.07.2019, ja PM-kilpailut Ruotsissa 14.-16.06.2019.

- Karsinnoissa molemmat starttimme menivät tasomme mukaan: kokonaispisteet

riittivät, vaikka teimme hieman virheitä, Anniina iloitsee.

”Ei riitä, että osaan kouluttaa koira, vaan minun on myös luettava paimennettavia eläimiä sekä ennakoitava ympäristö ja olosuhteet.”

Koiransa arvoinen ohjaaja

Koiria Anniinan taloudessa on tällä hetkellä jopa viisi, joista kolmevuotias työlinjainen bordercollie Heppu on hänen ensimmäinen varsinainen kisakoiransa. Hepun kanssa startteja on kertynyt niin lammaskoira- kuin nautapaimennuskisoissakin.

- Heppu tuntee paimennettavat eläimet hyvin, ja on hyvin luonnollinen niiden kanssa, Anniina kehuu.

Koiraltaan Anniina vaatii nautapaimennuksessa samoja ominaisuuksia kuin lammaskoiraltakin: sen on oltava sitkeä ja viettiä on löydyttävä riittävästi. Koiralla täytyy myös olla halua työstää eläimiä, ja rohkeutta kävellä niitä päin. Naudat ovat

suurikokoisia, ja koiran on pystyttävä käyttäytymään niiden seurassa itsevarmasti. Hyvä koira vaatii myös ohjaajalta paljon.

- Minun on tuettava koiraani, ja oltava koirani arvoinen ohjaaja. Se ei aina ole helppoa, Anniina naurahtaa.

Suurin osa nautapaimennuksen harrastajista ovat nautatilallisia tai sellaisella töissä. Myös Anniina tutustui paimennukseen alun perin töidensä kautta, ja tunsikin lajin heti omakseen. Muihin harrastamiinsa lajeihin verrattuna hän koki paimennuksen asettavan sekä ohjaajalle että koiralle aivan uudenlaisia haasteita: lajissa ei koskaan tule valmiiksi, vaan kehitettävää löytyy aina.

- Ei riitä, että osaan kouluttaa koira, vaan minun on myös luettava paimennettavia eläimiä sekä ennakoitava ympäristö ja olosuhteet, Anniina toteaa.

Onni on hyvä treeniporukka

Anniina Holopainen & bordercollie Heppu lähtevät edustamaan Suomea nautapaimennuksen ensimmäisiin kansainvälisiin arvokilpailuihin.

Anniina ja Heppu treenaavat säännöllisesti keväästä syksyyn, ja talvella treeniä on vähemmän. Anniina on onnekas, sillä hänellä on hyvä valmentaja sekä treeniporukka: Suomessa treenimahdollisuuksia on melko vähän. Anniina matkustaakin säännöllisesti myös muiden kouluttajien oppiin niin kotimaassa kuin ulkomaillakin.

Vuoden treenejä ja kisakalenteria varten Anniina pyrkii tekemään suunnitelman, jota noudattaa mahdollisuuksien mukaan. Toisinaan suunnitelmia on kuitenkin muutettava lennosta lajin ominaispiirteiden tai oman arkielämänsä vuoksi. Perusajatus on kuitenkin selvä: yleisesti treeneissä hiotaan asioita, joissa koirakolla on ongelmia, ja talven pidemmän tauon jälkeen treeneissä palataan aivan perusasioihin. Kouluttajana Anniina pitääkin itseään vaatimattomasti vielä aloittelijana.

- Joudun tekemään paljon työtä oppiakseni ohjaamaan koiraani ja lukemaan eläimiä paremmin, hän toteaa nöyrästi.

Nautapaimennuksessa kilpaileminen

Nautapaimennuksen kisat noudattavat samaa kaavaa kuin lammaspaimennuskisatkin. Koira tuo eläimet ohjaajalle ja kuljettaa ne sovitun radan läpi. Naudat häkitetään häkkiin, joka poikkeaa lammashäkistä siten, että oviaukkona on yleensä vain köysi. Häkin elementit ovat avonaiset siten, että koira mahtuu kulkemaan niiden alta.

Naudat jaetaan ja niistä erotetaan kaksi yksilöä. Lammaskisojen ylimmässä luokassa erotetaan yksittäinen yksilö, mutta nautakisoissa singleä ei ole. Maksimiaika radan suorittamiseen on 10-15 minuuttia, ja oman suorituksensa jälkeen jokaisen kilpailijan tulee toimia myös varikolla. Tällä pyritään välttämään se, ettei henkilökunnan hankkiminen muodostuisi kisojen järjestämisen esteeksi.

Anniina ei juurikaan ole kilpaillut muissa lajeissa, ja paimennuskisoistakin kokemusta on lähinnä Hepun kanssa. Kisaaminen on silti hänelle mieluisaa. Kun tavoitteena on kilpailussa menestyminen, antaa se lisämotivaatiota kouluttaa sekä itseään että koiraansa entistä pidemmälle. Pieni kisajännitys kuuluu asiaan, mutta kisarutiinit ja hyvin järjestetty huolto helpottavat suoritusta.

- Jotta voi suoriutua oman kapasiteettinsa ylärajalla, täytyy sekä fyysinen että henkinen kunto olla kohdallaan.

Harrastus osana perhe-elämää

Kisamatkoille Anniina lähtee yleensä yksin, ilman perhettä, sillä kotitilan eläimet vaativat hoitoa. Intensiivisen harrastuksen sovittaminen arkeen ja perhe-elämään on aina haastavaa, mutta onnekseni Anniinalla työ ja harrastus yhdistyvät edes osittain. Tällä hetkellä perheen arkea määrittelee myös 1,5-vuotias tytär, joka kuitenkin kulkee jo tottuneesti treeneissä mukana.

- Onneksi treeniporukani on hyvin lapsirakas, jotta tämä on mahdollista, Anniina kiittelee.

Treenin pohjatyöt on nyt tehty, ja Anniina ja Heppu lähtevät kisoihin itsevarmoina ja hyvällä mielellä. Tämä kesä tulee olemaan koirakolle mielenkiintoinen monella tasolla: arvokisojen lisäksi sen aikana on tarkoitus hioa yksityiskohtia ja jalostaa suoritus huippuunsa.

- Nyt on peruskivi muurattu, ja aika näyttää, kuinka pitkälle se kestää. Kesää odotamme jo innolla!

SporttiRakki on mukana sponsoroimassa Anniinan ja Hepun matkaa kesän arvokisoihin. Toivomme onnea ja menestystä!

Labradori Stintalle PAIM1 - kaikki alkoi jumppapallosta

Category: Eläinten koulutus, Koiraaurheilun ilo, Nuuski tämä, Uutiset, Paimennus, Harrastajatarinat

Teksti: Anna Vättö

Kuvat: Tiina Sipilä ja Minna Sirviö

*Nainen, koira ja jumppapallo. Tästä epätavallisesta alkuasetelmasta **Minna Sirviö** lähti liikkeelle epätavallisessa projektissaan: opettaessaan labradorinnoutajansa paimentamaan.*

Minna Sirviö on paimennuspiireissä monelle tuttu nimi. Hän on nainen, joka ravisteli vakiintuneita käytäntöjä kouluttaessaan labradorinnoutajansa Stintaa paimentamaan. Elokuussa 2018 Stinta ja Minna tekivät koulutustunnuksella PAIM1-tuloksen, ja joulukuun alussa he jo kisasivat kansainvälisissä kisoissa Hollannissa. 13 koiran joukosta Stinta oli neljäs.

Paimennuspiireissä noutajaa ei kuitenkaan otettu hyvin vastaan, joten Minna teki

suurimman osan treeneistä yksin. Vain yksi lammastila päästi heidät paimennustreeneihin mukaan. Paimentamisen perustiedot hän etsi verkosta, ottaen mallia nettivideoista, ja lopullisen työn hän teki koiraansa kuunnellen.

– Minulle sanottiin, ettei labbis osaa paimentaa. Päätin todistaa toisin, Minna toteaa.

Vaikka sisuuntuminen antoikin kokeilulle alkusysäyksen, oli Minnan lopullinen motiivi projektille sisäinen. Hän halusi haastaa itsensä kouluttajana ja selvittää, saisiko kaivettua koirastaan tietynlaisia, tarvittavia ominaisuuksia. Paimentaminen oli hänelle itselleenkin uusi laji, joten hän antoi koiralle paljon vapautta tehdä vaistojensa mukaan.

– Monesti treenatessani ehdin miettiä, että mitä Stinta oikein puuhaa. Vasta asiaa pohdittuani tajusin, että koira tekee vaistonvaraisesti juuri niin kuin pitääkin.

Kuva: Tiina Sipilä

Harjoittelun eettiset ongelmat

Ammatiltaan Minna Sirviö on eläinten kouluttaja ja eläinten koulutuksen ammattiaineopettaja. Ennen nykyistä uraansa hän työskenteli koe-eläinten

parissa, tutkien erityisesti kipukäyttäytymistä. Käyttäytymistutkimuksessa oppimansa perusteella hän huomasi, ettei paimennus aina ole eettistä lampaita kohtaan. Kaikki osapuolet ovat epävarmoja tapahtumien kulusta, mikä puolestaan aiheuttaa lampaille turhaa stressiä. Tästä Minna sai idean paimennuksen tekniikan kuivaharjoittelusta: hän halusi tietää, voiko tekniikkatreenin opit siirtää suoraan lampaiden kanssa harjoitteluun, kun sekä koira että ohjaaja olisivat siihen valmiimpia.

Yleisesti ajatus tyrmättiin täysin. Minna kuitenkin sitkeästi aloitti treenit jumppapallon avulla, ja treenasi yksin, omaa intuitiotaan ja koiraansa kuunnellen.

- Kaikki tosiaan alkoi jumppapallon kiertämisestä! En olisi silloin uskonut, että kilpailemme joskus kansainvälisissä kisoissa, Minna nauraa.

Teoria oli menestys myös käytännössä: lammastreeneihin mentäessä oli perustekniikka, kuten käskysanat ja paimensauvan käyttö, jo tuttua molemmille. Nämä harjoitukset opettivat myös Minnalle itselleen, mitä häneltä vaaditaan. Tärkeimmän huomion hän teki tekniikan ylisuorittamisesta: mikäli treenit olivat liian tekniset ja koira liikaa kontrollin alla, ei seuraavassa treenissä koiran työmoodi lähtenytäkään päälle. Oli löydettävä tasapaino liialliselle kontrollille, ja uskallettava antaa myös koiran tehdä itsenäisiä ratkaisuja vaistojensa mukaan.

"En ymmärrä, miksi koirat urautetaan vain johonkin tiettyyn putkeen. Mihin ovat hävinneet entisajan monitoimikoirat?"

Kuva: Minna Sirviö

Ongelmakoirasta jäljestämisvalioksi

Minna Sirviö on pitkän linjan koiraharrastaja: ensimmäiset labradorinnoutajat tulivat hänelle jo vuonna 1990. Tällä hetkellä kotoa löytyy Stintan lisäksi myös Stintan poika. Minna käyttää kaikessa koulutuksessaan positiivista vahvistamista, ja yhteistyö Stintan kanssa on sujunut erinomaisesti. Lähtökohdat olivat kuitenkin poikkeukselliset: Stinta tuli Minnalle aikuisena, häkkielämää viettäneenä ongelmakoirana, joka ei totellut edellistä omistajaansa.

- Meillä ilmeisesti synkkäsi heti, sillä minun kanssani Stintalla ei ollut lainkaan ongelmia.

Yksi Minnan ammateista on riistapainotteinen metsänhoitaja, ja hän metsästää aktiivisesti vesilintuja ja hirviä. Koiran käyttö on luonnollinen osa harrastusta: Stinta toimii erinomaisesti myös metsällä, ja syksyisin parivaljakon löytää kyykky- ja vesilintumetsältä. Lisäksi Minna toimii Pohjois-Savon kennelpiirin jälkiohjaajana, ja verijälki onkin hänen suosikkilajinsa.

- En ymmärrä, miksi koirat urautetaan vain johonkin tiettyyn putkeen. Mihin ovat

hävinneet entisajan monitoimikoirat, Minna ihmettelee.

Stinta on todellakin monitoimikoira, sillä paimennuksen ja metsästystoiminnan lisäksi koira on jäljestämisvalio. Käytännön työssä Stinta jäljittää metsästys- ja kolaritilanteissa loukkaantuneita hirvieläimiä, ja on tehnyt myös varsinaista paimennustyötä lampaiden kanssa.

- Minulle on sanottu, että olen opettanut koiralleni temppuradan. Stintan paimentaminen on kuitenkin kaikkea muuta kuin temppu, sillä eihän kukaan voi tietää, miten lampaat käyttäytyvät ja mitä koiralta seuraavaksi vaaditaan.

Vaikka projekti oli kokonaisuudessaan onnistunut, ei Minna yleisesti suosittele labradorinnoutajaa paimennukseen, sillä treenimahdollisuudet ovat rajalliset. Myös Stintalla paimennusharrastus jäänee tähän, sillä koiralla on ikää jo yhdeksän vuotta. Tulevaisuudessa Minnaa ja Stintaa nähdäänkin todennäköisesti lammastilojen sijaan enemmän metsällä.

- Mitään ei kuitenkaan ole kiveen kirjoitettu, minä nimittäin pidän kaikenlaisista projekteista, Minna nauraa.

Auspai Skipper ensimmäinen perinteisen paimennuksen suomenmestari

Category: Koiraurheilun ilo,Nuuski tämä,Uutiset,Paimennus

12.-14.10. kilpailtiin Suomen koiraurheiluhistorian ensimmäiset perinteisen paimennuksen SM-kilpailut Somerolla. Kilpailun järjestävänä yhdistyksenä toimi Rannikkopaimenet ry ja tuomarina Mari Morko.

Perinteisen paimennuksen SM-kilpailut on tarkoitettu omaksi mestaruuskilpailukseen FCI:n paimentavien rotujen edustajille roturyhmistä 1, 2 ja 5, poislukien bordercolliet ja australiankelpiet, joiden SM-kilpailut pidetään erikseen. SM-kilpailuissa noudatetaan voimassa olevia PAIM-3-luokan sääntöjä ja ohjeita ja osallistumisoikeus edellyttää edellis-/kuluvalta kaudelta H-, EH- tai ERI-tuloksia niin, että kolme parasta tulosta huomioidaan. Tämän vuoden SM-kilpailuviikonlopun karsinnoissa nähtiin kuusi australianpaimenkoiraa, kolme valkoistapaimenkoiraa, kolme belgianpaimenkoira groenendaelia, kaksi suomenlapinkoira, islanninlammaskoira, pumi, partacollie sekä mudi. Lopulta finaaliin asti paimensivat kaikki kuusi australianpaimenkoiraa, molemmat suomenlapinkoirat, valkoinenpaimenkoira sekä mudi.

Kaikkien aikojen ensimmäiseksi paimennuksen suomenmestariksi nousi australianpaimenkoira FI PVA FI TVA JK1 RTK3 BH Attic Angel's Bridesmaid Skipper ATDsd OTDc "Skipper" ohjaajanaan **Mervi Sahlström**.

Ensimmäinen perinteisen paimennuksen suomenmestari FI PVA FI TVA JK1 RTK3 BH Attic Angel's Bridesmaid Skipper ATDsd OTDc "Skipper". Kuva: Nina Palmu

Tasapainoilua itsenäisen työskentelyn ja yhteistyön välillä

Mervi on itse aloittanut koiraharrastamisen noin 15 vuotta sitten agilityn parissa, jonka jälkeen mukaan lajivalikoimaan on tullut toko, rally-toko, pk-jälki ja myös tavoitteellinen paimennus noin kuutisen vuotta sitten. Alusta alkaen australianpaimenkoirien kanssa harrastanut Mervi kiinnostui paimennuksesta, koska se perustuu koiran luontaisiin, sisäänrakennettuihin taipumuksiin.

8-vuotiaalla Skipperillä on vahvat luontaiset vaistot ja vuosien varrella sille on ehtinyt kertyä jo hyvää teknistä osaamista. Perusluonteeltaan Skipper on Mervin

mukaan kiltti ja tottelevainen, mutta mikäli ohjaaja on itse tilanteissa epäjohtonmukainen, osaa Skipperkin laittaa peliin omaa osaamistaan ja olla omistajan omien sanojen mukaan kiltisti tottelematon.

Yhteistyötä onkin rakennettu vuosien treenaamisella, tavoitteena treenata muutaman kerran kuukaudessa sekä mahdollisuuksien mukaan myös paimennusklinikoilla sekä Suomessa että ulkomailla. Mervin ja koirien treeneihin kuuluu paljon perusasioiden harjoittelua ja kertaamista, mikä luo pohjaa sekä oikeisiin töihin että kokeisiin.

Paimennusharjoittelun alkuvaiheessa haasteena oli Skipperin liian kova vauhti, mikä on iän myötä tasoittunut sekä koiran ja ohjaajan osaamisen karttuessa.

”Isoin haaste on ollut tasapainoilu säilyttää koiran luontainen oma-aloitteisuus vaatien samalla ehdotonta tottelevaisuutta. Välillä on pitänyt ottaa askeleita taaksepäin ja palata helpompiin treeneihin, vähemmän käskyjä, enemmän itsenäistä työskentelyä”, Mervi kertoo.

Sopivasti haastava rata ja hieno tunnelma

Koemuotona perinteinen paimennus eroaa bordercollieiden ja kelpieiden paimennuskokeista sillä, että perinteisen paimennuksen kokeissa radat ovat aina erilaisia ja tehtävät hyvin käytännönläheisiä. Finaalirataa Mervi kuvailee haastavaksi mutta mukavaksi.

”Rata oli haastava kuten tällä tasolla pitääkin, mutta erittäin kiva. Siinä oli

hyödynnetty tilan peltoja, teitä, oja ja aittoja. Koirien osaamisen lisäksi katsottiin myös ohjaajien lampaiden käsittelytaitoa.”

Mervin kanssa karsinnoissa mukana oli myös Skipperin tytär Attic Angel's Mahogany Coral "Kaya", joka myös pääsi finaaliin. Kaya pääsi finaaliin oman karsintapäivänsä toiseksi parhaalla ERI-tuloksella ja päätyi finaalissa lopulta kuudenneksi. Skipper voitti oman karsintapäivänsä ja saavutti SM-kultaa viiden pisteen erolla.

Mervi kertoo, että kaksipäiväisen karsintarupeaman jälkeen finaalissa alkoi jo kisaväsymys hieman painaa, mutta tunnelma kisapaikalla oli varsin hieno. Kaikki kilpailijat kannustivat toisiaan ja työntekijät tsemppasivat osallistujia. Mervi kiittelee kisajärjestäjiä ja tilan omistajia, jotka olivat panostaneet kilpailuun. Oli Suomen lippuja, online-tulospalvelu, hienot palkinnot ja kaikki järjestelyt toimivat erinomaisesti.

”Kisoista jäi mieleen hyvä yhteishenki. Omiin ratoihimme olin erittäin tyytyväinen, vaikka ainahan sitä jotain viilattavaa löytyy. Pääsimme tekemään koeradalla asioita, joita olemme treenanneet ja pystyin luottamaan Skipperiin 100-prosenttisesti.”

Skipperin paimennusura on ollut Merville enemmän kuin mistä olisi osannut harrastuksen alkuvaiheessa koskaan unelmoida.

”Vuosi sitten Skipperistä tuli paimennusvalio ja nyt SM-voitto. Se on paljon enemmän kuin koskaan uskalsin ajatella. Totta puhuen en tiedä, mitä vielä keksisimme, mutta treenaamista emme ainakaan lopeta!”